

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2022
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ, ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ
& ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ
Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ

* * * * *

Τέκνα μου αγαπητά και πεφιλημένα,

Τόν περίμεναν τόν Λυτρωτή. Όλοκληρη ή ανθρωπότητα ζούσε μέ τήν προσδοκία του έρχομου Του. Ισχυρό τόν προσδοκούσαν οί ειδωλολάτρες. Διότι Έκείνος, πού έπρόκειτο νά λυτρώσει τόν Προμηθέα δεσμώτη, έπρεπε νά είναι ισχυρός, νά έχει θεία δύναμη. Δυνατό τόν λαχταρούσαν και οί Ιουδαίοι. Έκείνος, πού έμελλε νά επανασυστήσει τόν ένδοξο θρόνο του Δαβίδ, έπρεπε νά είναι ζωσμένος μέ πανίσχυρη ρομφαία.

Καί μιά νύχτα σ' ένα σπήλαιο τής Βηθλεέμ γεννιέται ένα βρέφος. Η Παρθένος μητέρα του, τό ανακλίνει μέσα στή φάτνη τών ζώων. Ποιός λοιπόν θά τό πιστευε; Τό νήπιο αυτό τής Βηθλεέμ, τό βρέφος τής φάτνης, ό υιός τής Παρθένου, είναι ό αναμενόμενος ισχυρός και κραταιός Λυτρωτής, ό σωτήρας τών ανθρώπων, ό ιδρυτής ακατάλυτης βασιλείας στους αιώνες; Ό άνθρωπος μέ τά σάρκινα μάτια, πού ζητάει νά δεϊ έξωτερική λάμψη, μεγαλεία και ανθρώπινες τιμές, περνάει αδιάφορος μπροστά στό μέγα μυστήριο.

Η ιστορία όμως τών δύο χιλιάδων χρόνων βρόντοφωνάζει «ότι παιδίον έγενήθη ήμιν», «Θεός ισχυρός». Κύριος ψυχών και καρδιών Αρχηγός μαρτύρων και ήρώων. Αλλά οί πολλοί προσπερνούν μέ αδιαφορία μπροστά στή φτωχή Φάτνη. Είναι οί μικρόψυχοι, οί δούλοι στήν άμαρτία. Γι' αυτό δέν τούς συγκινεί τό θεϊο Βρέφος. Δέν σκιρτά ή ψυχή τους στό άκουσμα του ονόματός Του. Γι' αυτό και δέν φροντίζουν νά Τό γνωρίσουν. Νά Του παραχωρήσουν μιά θέση στήν καρδιά τους.

Γιά νά σκύψει κανείς σ' ό,τι δέν φαντάζει, στό φαινομενικά ταπεινό Σπήλαιο, πρέπει πάνω από τίς γνώσεις, πάνω από τήν ανθρώπινη σοφία, πάνω από τά πλούτη και τή δόξα, νά υπάρχει ή πίστη, πού βλέπει βαθύτερα και εκτιμά τά ανεκτίμητα.

Καί όλα τά άστρα και όλα τά μυστήρια του ουρανού, αν γνώριζαν οί Τρεις Μάγοι, δέν θά κατόρθωναν νά φθάσουν στή Βηθλεέμ. Για μιά τέτοια ανακάλυψη, χρειαζόταν κάτι άλλο, πού ξεπερνούσε τίς γνώσεις τους, πού στεκόταν ψηλότερα από

τήν σοφία τους. Κάτι, πού δέν ἦταν οὔτε γνώση οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε σοφία. Ἀλλά ἀποκάλυψη θεία πού τήν δέχονται ψυχές δεκτικές, ἀνοικτές στό Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἄνθρωποι μορφωμένοι, ἀλλά καί ἄνθρωποι λίγων γραμμάτων, ἀπλοί καί ταπεινοί, ὅπως οἱ Ποιμένες, καί οἱ Μάγοι σ' αὐτό μοιάζουν: στήν ἀποδοχή τοῦ θείου μηνύματος. Καί ἡ ἀποδοχή ἔγινε, γιατί εἶχαν ψυχές ἀπλές, καθαρές, ἔτοιμες νά δεχθοῦν μέ πίστη τό μεγάλο γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Καί φέτος οἱ ἀπλές ψυχές θά πλησιάσουν καί πάλι μέ πίστη τό μεγάλο μυστήριο, σ' ὅποιο κοινωνικό στρώμα κι ἂν ἀνήκουν. Καί ἂν ξέρουν γράμματα ἢ καί ἂν δέν ξέρουν, σοφοί καί ἄσοφοι, πλούσιοι καί φτωχοί, σ' αὐτές μόνο θά «ἀποκαλυφθῇ ὁ θησαυρός ὁ «ἀποκεκρυμμένος». Θά καταλάβουν ὅτι τό Νεογέννητο Βρέφος εἶναι ὅπως ὁ Προφήτης Ἡσαΐας τό εἶπε: «μεγάλης βουλήs ἄγγελος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστήs, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ἠσ. 9' 6).

Ἡ φτωχυσία ἀπό τό λυτρωτικό Γεγονός τοῦ ἐρχομοῦ στήν ἀνθρωπότητα, τοῦ Λυτρωτῆ, ἀπλώνεται στήν ταλαιπωρημένη μας γῆ λοιπόν καί πάλι. Ἀπό τό πλῆθος τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἥλιου τῆs Δικαιοσύνης, δυό ἀποκτοῦν ἰδιαίτερη ἐπικαιρότητα στήν ἐποχή μας: ἡ ἡρεμη ἀντοχή τῶν κεντρικῶν προσώπων στή βιβλική διήγηση γιά τή Γέννηση καί κυρίως ὁ πυρῆνας τοῦ νοήματος τῶν Χριστουγέννων.

Οἱ ἰδιαίτερες συνθήκες μέσα στίς ὁποῖες ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦρθε στόν κόσμο μας δέν ἦταν ἄνετες. Λίγες ἡμέρες πρίν τή γέννησή Του, ἡ μητέρα Του εἶχε ὑποβληθεῖ σέ ἓνα κοπιαστικό ταξίδι ἀπό τή Ναζαρέτ τῆs Γαλιλαίας στή Βηθλεέμ τῆs Ἰουδαίας. Φτάνοντας ἐκεῖ δέν ἄνοιξε γί' αὐτοῦς κάποιο φιλόξενο σπίτι.

Ἡ ἀδιαφορία τῶν κατοίκων ὑπῆρξε παγερή. Ἀκόμα καί στό πανδοχεῖο «οὐκ ἦν αὐτοῖs τόπος ἐν τῷ καταλύματι». Κατέφυγαν στόν στάβλο «καί ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκ. 2,7).

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή ὁ Ἰησοῦs Χριστός ἀρνήθηκε τή χλιδή καί τήν πολυτέλεια αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δέν ἄργησε νά ἐμφανιστεῖ ἡ μανιακή ἔκρηξη τοῦ Ἡρώδη, πού προκάλεσε τή φυγή στά ξένα, στήν Αἴγυπτο.

Ὅλεs, ὅμως, αὐτές οἱ ἀπροσδόκητες δυσκολίες καί ἐπικίνδυνες συνθήκες ἀντιμετωπίσθηκαν μέ μία ἡρεμη ἀντοχή, γεμάτη ὑπομονή, καρτερία, γαλήνη.

Ὁ Λυτρωτής προσέλαβε τή σκληρή ἀλήθεια τῆs ἀνθρώπινης ζωῆs, ἀντιμετωπίζοντας, νήπιο ἀκόμη, τήν ἀνέχεια, τόν διωγμό, τήν ξενιτιά.

Τό μήνυμα εἶναι καθοριστικό γιά ὅλους, ὅσοι θέλουμε νά βαδίζουμε στά ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ: Ἡρεμη ἀντοχή στίς ποικίλεs στενοχώριες πού ἐμφανίζονται στήν πορεία μας, στίς στερήσεις, στίς κακουχίες, στίς θλίψεις. Ἡρεμη ἀντοχή στήν ἀπροσδόκητη ἐχθρότητα, στίς συκοφαντίες, στοῦs κατατρογμούς.

Ἡρεμη ἀντοχή στοῦs σκληροῦs δρόμους τῆs ξενιτιάs. Αὐτό δέν σημαίνει παθητικότητα. Κατά τήν ἐπιτέλεση τῆs λυτρωτικῆs ἀποστολῆs Του, ὁ «πρᾶος καί

ταπεινός» Ἰησοῦς ἀντιστάθηκε στήν ἀδικία καί στήν τυπολατρία. Στηλίτευσε τήν ὑποκρισία καί τή δολιότητα, πάντοτε μέ ἤρεμη ἀντοχή. Ἀκόμη καί στίς πιό ἀκραῖες καταστάσεις, στά φρικτά Πάθη.

Ἡ λαμπροφόρος ἑορτή τῶν Χριστουγέννων καθορίζει τό θεμέλιο αὐτῆς τῆς ἀντοχῆς. Ἐνισχύει τή βεβαιότητα ὅτι μέ τήν ἔλευση τοῦ Λυτρωτῆ δέν εἴμαστε μόνοι, ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦρθε γιά νά μείνει μαζί μας.

«Ἐμμανουήλ» εἶναι ἓνα ἀπό τά κύρια ὀνόματά Του, δηλαδή «ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν». Ἰχνη ἀπό τήν ἀναζήτηση τοῦ Ὑπερβατικοῦ, τῆς Ὑπερτάτης Δυνάμεως τοῦ σύμπαντος, διαπιστώνονται σέ διάφορους πολιτισμούς. Αὐτό, ὅμως, πού καθιστᾷ μοναδικό τό χριστιανικό μήνυμα εἶναι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ προαιώνιος Θεός ἔγινε ἄνθρωπος.

Δύο βασικές πατερικές φράσεις συνοψίζουν τό νόημα τῆς ἑορτῆς: «Αὐτός γάρ ἐνηνθρώπησε, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν» τονίζει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καί ὁ Μέγας Βασίλειος ὑπογραμμίζει: Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἦρθε στή γῆ «ἵνα ἐπαναγάγῃ πᾶσαν τήν ἀνθρωπότητα εἰς ἑαυτόν».

Ὁ ἄπειρος Θεός προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση, γιά νά μᾶς ὀδηγήσει στό μέγιστο τῆς ἀναπτύξεως καί τελειώσεως, στήν κατά χάριν θέωση.

Ἡ ἔνωση τῆς θείας καί ἀνθρώπινης φύσεως ἐν Χριστῷ ἔδωσε στήν ἀνθρωπότητα μία νέα δυναμική καί τήν ἀνύψωσε μέσα στό φῶς τῶν ἄκτιστων θείων ἐνεργειῶν, τίς ὁποῖες ἀκτινοβολεῖ ἡ ἀγάπη Του.

Ὁ Θεός Πατέρας σήμερα μᾶς λέει: Σᾶς ἀποκαλύπτω τό μεγάλο μυστικό. Στέλνω ἀναμεσά σας, κοντά σας, μαζί σας τόν Υἱό μου. Τόν μονογενῆ Υἱό μου. Τόν στέλνω νά μείνει γιά πάντα σύντροφός σας. Θά ἔλθει στή γῆ ὡς Θεάνθρωπος. Μή γελαστεῖτε πού θά τόν δεῖτε μικρό, ἀδύνατο νήπιο. Τό μικρό αὐτό βρέφος, τέλειος ἄνθρωπος καί τέλειος Θεός, εἶναι ὁ Υἱός μου, ὁ συνάναρχος Λόγος, ὁ αἰώνιος καί παντοδύναμος. Γι' αὐτό καί τό ὄνομά του εἶναι Ἐμμανουήλ. Ἔτσι θά τόν ὀνομάζετε. Διότι Ἐμμανουήλ σημαίνει «ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν», ὁ Θεός εἶναι μαζί μας. Καί ἀκριβῶς μέ τή σάρκωση τοῦ Υἱοῦ μου, μέ τόν ἐρχομό Του στόν κόσμο σας, ἐγώ ὁ Θεός ἔρχομαι νά μείνω μαζί σας. Γιά πάντα.

Σᾶς ἀποκαλύπτω τό μεγάλο μυστικό. Μήν τό ξεχνᾶτε. Αὐτό πού κρύβεται στό ὄνομα Ἐμμανουήλ. «Ἰδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ» (Ἠσ.7'4), «ὁ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ματθ. 1' 23). Ἔτσι θά προσφωνήσετε τό νήπιο αὐτό τῆς Βηθλεέμ. Ἀπό τή στιγμή τῆς Γεννήσεώς Του θά μπορείτε νά λέτε: ὁ Θεός εἶναι πιά μαζί μας. Γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Ἐμμανουήλ. «Ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν».

Ἔτσι μίλησε ὁ Αἰώνιος. Ἔτσι μίλησε ὁ Κύριος (Ἠσ. 7'14 καί Ματθ. 1'23). Οἱ αἰῶνες πού πέρασαν γέμισαν ἀπό τήν ἠχώ τῆς φωνῆς Του καί ἀπό τήν βαθιά παρηγοριά καί γαλήνη πού φέρνει αὐτή ἡ φωνή. Τήν ἀκοῦμε κι ἐμεῖς ἀπόψε: Παιδιά

μου, ό Ιησοῦς εἶναι ό Ἐμμανουήλ. Αυτό εἶναι ένα από τά αἰώνια όνόματά Του. Γιατί ό Ιησοῦς, ό Θεάνθρωπος, ἦλθε καί μένει για πάντα μαζί σου, μαζί μας, ανάμεσά μας.

Ἀντηχεῖ απόψε μέσα μας ή οὐράνια αὐτή φωνή. Τούτη τή νύχτα τῶν Χριστουγέννων. Τή δεχόμεθα μέ βαθιά εὐγνωμοσύνη. Τήν κλείνουμε εὐλαβικά καί στοργικά ἐντός μας. Κι ἐκείνη προκαλεῖ μιá δόνηση στήν ὑπαρξή μας. Ὅλα μέσα μας φωτίζονται. Καί από παντοῦ νιώθουμε νά ἀναδίδεται ένας ὕμνος. Ἀδύνατον νά τόν κλείσουμε στό στήθος μας. Τόν αισθανόμαστε νά ἀνεβαίνει. Νά ἀνεβαίνει. Νά φθάνει στό στόμα, νά κυλάει στά χεῖλη. Νά ξεχύνεται.

Ἐμμανουήλ! Τό όνομά σου γεμίζει μέ δάκρυα χαρᾶς τά μάτια μας. Ἦλθες καί μένεις μαζί μας. Θεός ἀγάπης καί δύναμης.

Εἶσαι μαζί μας, Ἰησοῦ. Γι' αὐτό καί δέν θά πάψουμε νά Σέ καλοῦμε μέ τό όνομά Σου, πού ἐκφράζει αὐτό τό μεγάλο γεγονός, νά Σέ προσφωνοῦμε μέρα καί νύχτα: Ἐμμανουήλ.

Ἐμμανουήλ, ἀγαπημένε μας Κύριε, εἶσαι μαζί μας. Εἶσαι μαζί μας στά σπίτια μας, στά ἐργοστάσια μας. Σ' αὐτά πού βγάζουν σίδερα, τσιμέντα ἢ ὑφάσματα. Περπατᾶς ανάμεσα στά μηχανήματα. Ἐργάτης κοντά στούς ἐργάτες, μέσα στόν ἐξοντωτικό θόρυβο, τή σκόνη καί τίς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις. Ἦλθες για νά ζήσεις αἰώνια κοντά στούς ἀνθρώπους, στούς ἀνθρώπους πού μοχθοῦν. Δέν μπορεῖς λοιπόν νά λείπεις από τά ἐργοστάσια, ἀφού τό όνομά σου εἶναι Ἐμμανουήλ.

Ἀκοῦμε τά βήματά σου Ἰησοῦ, Ἐμμανουήλ μας, στούς διαδρόμους τῶν νοσοκομείων. Σ' αὐτούς τούς διαδρόμους πού μυρίζουν φάρμακα. Μπαίνεις μέσα στούς θαλάμους, μένεις μέσα στούς θαλάμους, δίπλα στά κρεβάτια τῶν ἀδελφῶν σου, τῶν ἀδελφῶν μας. Ἀγωνίζεσαι μαζί μέ τούς γιατρούς καί τίς νοσηλεύτριες για τή νίκη πάνω στήν ἀρρώστια καί τόν θάνατο. Ἡ βάρδια σου δέν ἔχει τέλος, δέν λήγει ποτέ. Πῶς νά λήξει, ἀφού τό όνομά σου εἶναι Ἐμμανουήλ;

Εἶσαι μαζί μας στά χωράφια μας καί στά βουνά μας. Σπέρνεις μαζί μέ τούς σποριάδες, εἶσαι βοσκός μαζί μέ τούς τσοπάνους. Ταξιδεύεις ἀκούραστος ναυτικός κοντά στούς ναυτικούς.

Εἶσαι μαζί μας! Δέν χορταίνουμε νά τό λέμε. Εἶσαι ό Ἐμμανουήλ μας. Ὅλοι οἱ δρόμοι μας, ὅλες οἱ πλατεῖες τῶν πόλεων μας θά μπορούσαν νά λέγονται: ὁδός Ἐμμανουήλ ἢ πλατεῖα Ἐμμανουήλ. Γιατί εἶσαι ό μόνιμος διαβάτης τους. Βαδίζεις ἀδιάκοπα δίπλα μας. Μᾶς στηρίζεις στούς πειρασμούς. Ακοῦς τίς σκέψεις μας, τίς γκρίνιες μας. Μᾶς συνοδεύεις διακριτικά, ἀλλά οὐσιαστικά. Εἶσαι μόνιμα κοντά μας περισσότερο από ὅ,τι εἶναι ή ἴδια μας ή σκιά. Εἶσαι ή σκιά μας. Λάθος: τό φῶς μας.

Ἐμμανουήλ! Καί ὅταν ξεφεύγουμε από τό δρόμο σου, καί πάλι δέν μᾶς ἀφήνεις μοναχούς. Δέν μᾶς ἐγκαταλείπεις στή μοναξιά μας. Ἄν κοιτάξουμε λίγο πίσω, μπορούμε νά ξαναβροῦμε τόν δρόμο. Κάτω στό ἔδαφος θά ὑπάρχει μιá γραμμή. Εἶναι

τά δάκρυα πού ἔχυνες ἀκολουθῶντας μας σιωπηλά. Παίρνοντας τή γραμμή αὐτή, πού τή χάραξε ὁ πόνος σου, μπορούμε νά ξανασυναντήσουμε τήν ὁδό. Γιατί ὅμως νά κοιτάξουμε κάτω, ἀφού Σὺ ὁ ἴδιος στέκεις δίπλα μας, ἔτοιμος νά μᾶς ὀδηγήσεις; Ναι, βέβαια! Εἶσαι μαζί μας, ἀφού τό ὄνομά σου εἶναι Ἐμμανουήλ.

Ἐμμανουήλ! Ὄνομα ὑπέρτατα ἀγαπημένο. Μᾶς φθάνει αὐτό γιά κάθε πόνο, γιά κάθε θλίψη, γιά κάθε πειρασμό. Στόν ἀδελφό μου πού πονάει θά λέω αὐτή τή λέξη: Ἐμμανουήλ! Στόν ἄνθρωπο πού θρηνεῖ γιά τήν ἐγκατάλειψή του θά ψιθυρίζω γεμᾶτος σιγουριά: Μήν ξεχνᾶς τόν Ἐμμανουήλ! Ὁ Θεός, ὁ παντοδύναμος σύντροφος, εἶναι μαζί σου. Δέν εἶσαι μόνος. Καί στήν τραυματισμένη καρδιά μου θά μπορῶ νά χρησιμοποιήσω αὐτόν τόν θαυμαστό ἐπίδεσμο, πού φέρει τό ὄνομα: Ἐμμανουήλ.

Στήν εὐφρόσυνη αὐτή πανήγυρη, ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ ὄχι μόνο νά ὑμνήσουμε τόν Ἐρχόμενο, ἀλλά καί νά δυναμώσουμε τήν πίστη μας στή συνεχῆ παρουσία Του, μέσα στήν ἱστορία τοῦ κόσμου -καί τή δική μας- μέ ἐγκάρδια προσευχή καί συμμετοχή μας στή ζωοπάροχη Θεία Εὐχαριστία.

Ἡ χριστιανική πίστη ἐπιμένει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πάντοτε μαζί μας, ὄχι μόνο στίς ὥρες κατανύξεως καί εἰρήνης ἀλλά καί στίς ἡμέρες τῆς θλίψεως, τῆς ἀμφιβολίας, τῆς δειλίας, τῆς ἀνησυχίας καί τῶν δοκιμασιῶν, πού στήν ἐποχή μας ἐξαπλώνει ἡ πρωτόγνωρη πανδημία.

Ἡ συνείδηση τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐμπνέει, παρηγορεῖ, ἐνισχύει τή βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεός τελικά θά ἐπέμβει τήν κατάλληλη στιγμή, ὅταν καί ὅπως Ἐκεῖνος κρίνει.

Ὅμως, ὅσοι πιστεύουμε, δέν ἀρκεῖ νά αισθανόμαστε ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι. Ὅφειλουμε νά φροντίζουμε ὥστε ἡ θεία παρουσία νά γίνεται αἰσθητή στό περιβάλλον μας μέ τόν λόγο, τά ἔργα, τή μαρτυρία τῆς ζωῆς μας.

Τό ωραιότερο χριστουγεννιάτικο δῶρο, ἀδελφοί καί ἀδελφές μου, γιά τόν ἑαυτό μας καί τους γύρω μας, εἶναι νά δυναμώσουμε τήν πίστη ὅτι ὁ Θεός τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης καί τῆς δυνάμεως εἶναι μαζί μας.

Ὁ Σαρκωθεῖς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἅς καθοδηγεῖ τίς σκέψεις καί τίς ἐνέργειές μας, ὥστε νά ἀντιμετωπίζουμε τά μικρά καί τά μεγάλα προβλήματα τοῦ βίου μας, μέ ἤρεμη ἀντοχή.

Χρόνια Πολλά καί Εὐλογημένα!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ